

За наше безкрайно очудване отъ насрѣщенъ единъ храстъ се подаде европейецъ съ димяща още пушка въ ржцѣ и засмѣно ни поздрави.

Този господинъ бѣ единъ португалецъ, 30 годишенъ съ красиво-ясно лице, макаръ на врѣмени въ очитѣ му да блѣсваше зловѣщъ, лукавъ огънь.

Като се ржува съ насъ, той на разваленъ английски езикъ ни покани да идемъ съ него. Излѣзохме отъ гората и веднага видѣхме около 500 негри, които съставяха кервана на португалеца, а той се прѣпоржчваше, че е търговецъ на слонова костъ. Португалецътъ заповѣда на нѣколко негри да идатъ и донесатъ убитата горила, а други накара да накладатъ огънь.

Разбира се, ние се зарадвахме, че можахме да срѣщимъ въ тѣзи диви мѣста бѣлъ човѣкъ и нѣкакъ почнахме да се довѣряваме на португалеца.

Само Макъ, — а той бѣ негъръ, упорно мълчеше и постоянно хвърляше подозрителни погледи къмъ търговеца.

— Какво, ти сѣкашъ се боишъ, Макъ? го запитахъ низко.

— Ахъ, да, този човѣкъ не е търговецъ на кости, а на робе, бѣ жалния отговоръ на Мака.

— Не може да бжде, ти грѣшишъ!

Азъ продължихъ да приказвамъ съ португалеца и, като се наобѣдвахме, той стана, сбогува се и каза, че много бърза.

— Азъ отивамъ на западъ, каза той.

— А пъкъ азъ мислѣхъ, че вие се канѣхте да вървите на югъ, каза Питеръ.

— Имате грѣшка, азъ отивамъ на западъ, сухо повтори той.